

Arrest

nr. 124 566 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en luiden als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLUF VAN MEER DAN DRIE MAANOEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 07.03.2013 werd ingediend door:

Naam: Demeter, Jan

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Tsjechische Republiek

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Geboortedatum: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

De heer D. J. diende op 07.03.2013 als werknemer / werkzoekende (art. 40 §4,1^e lid 1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag een aantal interimcontracten, loonfiches, een brief van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent en aanmaning van een incassobureau voor. De bewijsstukken van de Rechtbank van Eerste Aanleg en het incassobureau leveren geen meerwaarde aan dit dossier en worden dan ook niet in aanmerking genomen als bewijsstuk ten staving van zijn aanvraag.

Wanneer we het administratief dossier ten gronde bekijken, dienen we het volgende vast te stellen:

Uit nazicht van de databank van de RSZ is gebleken dat betrokkene niet meer tewerkgesteld is sinds 28.06.2013. Betrokkene kan bij gebrek aan tewerkstelling dus het verblijfsrecht als werknemer niet bekomen. Hij dient als werkzoekende beschouwd te worden maar hij legt een enkel bewijsstuk voor ter staving hiervan.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de vdab of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont op geen enkele manier aan te voldoen aan die voorwaarden. Voor zover betrokkene wel degelijk zou ingeschreven zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling en actief zou solliciteren, dient de vraag gesteld te worden of betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou kunnen aantonen. Ongeacht wat betrokkene dienovereenkomstig zou kunnen voorleggen, doet dit immers geen afbreuk aan volgende vaststellingen: betrokkene verblijft sinds de indiening van zijn aanvraag (dd.07/03.2013) al meer dan vijf maanden in België en is er tot op heden enkel in geslaagd wat interimtewerkstelling te bekomen.

Sinds 28.06.2013, de laatste dag dat betrokkene bewijzen kon binnenbrengen betreffende zijn activiteiten, heeft hij echter niet meer de kans gekregen te werken. De kansen van betrokkene blijken er dus niet op verbeterd, wel integendeel ze zijn sterk achteruitgegaan. Wat daarvan de reden is doet eigenlijk niet ter zake. Als werkzoekende kan men immers enkel de verklaring van inschrijving genieten voor zover er een reële kans op tewerkstelling bestaat. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende diploma's, vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit zijn reële kans op tewerkstelling zouden kunnen blijken. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling.

Het recht op verblijf wordt ook geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid: persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zoals voorzien in art 43 van de wet van 15.12.1980:

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds meerdere malen werd veroordeeld in België voor diverse feiten (verkeersinbreuken, gebruik/verkoop van verdovende middelen en diefstal):

01.03.2002 Politierechtbank Gent - veroordeling bij verstek:

geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering - geen inschrijving voertuig - geen bewijs techn. controle - besturen van voertuig zonder rijbewijs of dergelijke

24.02.2003 CR Gent - veroordeling bij verstek:

gebruik in groep van verdovende middelen - bezit zonder vergunning

21.03.2006 Politierechtbank Gent - veroordeling bij verstek:

besturen van voertuig zonder rijbewijs of dergelijke

13.01.2010 Hof van Beroep Gent: na verzet op 06.10.2008 tegen vonnis correctionele rechtbank

24.12.2007

verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen zonder vergunning - bezit zonder vergunning.

26.10.2009 Politierechtbank Antwerpen - veroordeling bij verstek:

geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering - geen inschrijving voertuig - geen bewijs techn. controle - verkeer

09.03.2011 Politierechtbank Antwerpen - veroordeling bij verstek:

inbreuk op de vervallenverklaring van het recht op sturen

13.01.2010 Hof van beroep Gent: op verzet 28.09.2011 - 23.03.2009 -op beroep C. Gent 02.02.2009 - op verzet 11.04.2005:

verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen zonder vergunning:

aflevering (herhaling) - bezit-aanschaffing/aankoop (herhaling) - gebruik in groep van verdovende middelen (herhaling)-verdovende middelen: bezit zondervergunning-aanschaffing/aankoop (herhaling).

19.01.2012 CR Gent - op verzet 13.10.2011:

diefstal, dmv braak, inklimming of valse sleutels

16.03.2012 Politierechtbank Gent - veroordeling bij verstek:

geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de eigenaar - geen inschrijving voertuig - geen techn. Controle

De veelheid en opeenvolging van de veroordelingen geeft een belangrijke indicatie aangaande de 'neiging tot recidive'. De maatregel om het verblijfsrecht van meer dan 3 maanden ook om die reden te weigeren, is dan ook evenredig. Daarbij werd wel degelijk rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van betrokkene en diens situatie.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in samenlezing met artikel 27, tweede paragraaf en artikel 28, eerste paragraaf en derde paragraaf punt a) van de richtlijn 2004/38 inzake het vrij verkeer van burgers van de Unie *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen.

Het enig middel wordt toegelicht als volgt:

"Artikel 2 en 3 heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 1 en 2 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Artikel 43 Vw stelt: De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregel. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd:

3°...

4°...

Wat dient er onthouden te worden uit artikel 43 Vw.

- Strafrechtelijke veroordelingen zijn geen reden om het verblijf van verzoeker te weigeren.
- Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zijn voor het fundamentele belang van de samenleving
- Preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

Verzoeker verwijst naar artikel 43 Vw die stelt dat een strafrechtelijke veroordeling niet voldoende kan zijn om zijn verblijf te weigeren. De beslissing van DVZ dd. 12 augustus is op dit vlak al verkeerdelijk gemotiveerd. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst enkel en alleen naar de veroordeling. Het is aldus duidelijk dat de motivering in strijd is met artikel 2 van 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering

gezien er een wetsartikel duidelijk zegt dat strafrechtelijke veroordelingen geen uitsluitel zijn voor het recht op verblijf.

Bovendien dient verzoeker op heden, nu een ernstige bedreiging te vormen voor het fundamentele belang van de samenleving. Artikel 43 Vw stelt duidelijk een 'actuele' bedreiging vormen. Verzoeker stelt vast dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken het helemaal niet heeft omtrent het feit dat verzoeker nu nog in 2013 een actuele vrees zou zijn voor het fundamenteel belang voor de samenleving. Verzoeker wordt daarin bijgestaan niet alleen door artikel 43 Vw maar tevens door artikel 27 par. 2 lid 2 richtlijn 2004/3 8/EG waarvan artikel 43 Vw te vertaling van is.

Verzoeker wenst eveneens dienstig te verwijzen naar artikel 28 par. 1 richtlijn 2004/3 8/EG. Verzoeker stelt vast dat deze bepaling niet vertaald werd in de vreemdelingenwet. Dit artikel stelt: ... alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, dienst leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in overweging.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij nalaat de motivering omtrent de duur van het verblijf, omtrent de leeftijd, zijn gezondheidstoestand, gezins en economische situatie, sociale en culturele integratie en de banden met Tsjechië. Uit de administratief dossier zal tot uiting komen dat verzoeker als heel lang in België is. Verzoeker heeft echter zijn eerste veroordeling opgelopen in maart 2002. Op heden bedraagt dit 11 jaar.

Uit het administratief dossier zal tevens tot uiting komen dat verzoeker aldus meer dan 10 jaar in België heeft verbleven. Verzoeker verwijst naar artikel 28 par. 2 richtlijn 2004/3 8/EG dat stelt: ... geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij: a) de laatste 10 jaar in gastland hebben verbleven. Verzoeker stelt vast dat de richtlijn spreekt over verblijf en niet over vestiging. Dus in casu van verzoeker kan er aldus geen bevel om het grondgebied te verlaten worden betekend gezien het onomstotelijk vaststaat dat verzoeker alhier meer dan 10 jaar verblijf heeft. Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar de geboorteplaats van zijn dochter Jennifer. Zij werd in GENT geboren op 20 april 2003. Zijn zoon Jan werd eveneens in GENT geboren op 13 december 2007. De kinderen hebben steeds school gelopen in GENT.

Dat de kinderen van verzoeker, zeker het eerste kind van verzoeker meer dan 10 jaar geleden in GENT is geboren, alhier school loopt duidt wel degelijk verwerende partij dient te motiveren zoals voorzien in artikel 28 par. 1 richtlijn 2004/38/EG. Ook de preambule van de richtlijn nr. 24 stelt dat er een bijzonder bescherming tegen verwijdering is indien de personen daar geboren zijn. Verzoekers kinderen zijn in GENT geboren.

De richtlijn werd als het ware een bijzondere motiveringsplicht op aan verwerende partij indien ze een Europees onderdaan wensten te verwijderen op basis van openbare orde.

De bestreden beslissing faalt volkomen in zijn motivering door NIET te motiveren waarom verzoeker om heden nog steeds een bedreiging is en dit voor de fundamentele van de samenleving en geen rekening te houden met de bijzonder motivering die wordt opgelegd door artikel 28 par. 1 (zie preambule 24) . Verzoeker heeft een inschrijving verzocht omdat hij zou kunnen werken en een legaal verblijf hebben. Als verzoeker werk heeft en een legaal verblijf heeft, zal hij geen wanbedrijven meer uitvoeren. De veroordelen zijn allen veroordelingen die het gevolg zijn van de precaire financiële en administratieve positie waar verzoeker in verzeild zit. Bovendien dient het volgens artikel 43 Vw te gaan over een bedreiging met betrekking tot de fundamentele van de samenleving.. Conform artikel 43 in samenlezing met artikel 27 par. 2 en artikel 28 par. 1 richtlijn 2004/3 8/EG en artikel 28 par. 3 a) richtlijn kan er aan verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven. Enerzijds omdat hij 10 jaar verblijf heeft, er banden zijn van België (kinderen alhier geboren), ... en anderzijds omdat verwerende partij nalaat om op een bijzondere wijze te motiveren.

Een beslissing die op een onvoldoende wijze wordt gemotiveerd dient conform artikel 39/2 juncto de wet op de motivering artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen te worden vernietigd. Zeker gezien artikel 43 Vw en artikel 28 par. 1 richtlijn 2004/38/EG voorziet dat een dergelijke beslissing wel op een bijzondere wijze dient te worden gemotiveerd.

Minstens kan er geen bevel om het grondgebied te verlaten worden betekend aan verzoeker. De beslissing dient aldus integraal te worden vernietigd gezien 'het bevel om het grondgebied te verlaten' integraal deel uitmaakt van de 'beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden'. De beslissing is 1 en ondeelbaar."

2.2. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd in haar stelling dat de beslissing één en ondeelbaar is, dat het bevel om het grondgebied te verlaten integraal deel uitmaakt van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en dat de beslissing om die reden integraal dient te worden vernietigd, om de volgende redenen:

Wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, komt het aan de verwerende partij toe om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten als twee afzonderlijke beslissingen dienen te worden beschouwd, vindt ook steun in de bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. In artikel 51, § 2, tweede lid van dit koninklijk besluit is immers sprake van "*beide beslissingen*".

Verder in dit arrest zal derhalve over de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden gesproken als zijnde de eerste bestreden beslissing, en over het bevel om het grondgebied te verlaten als de tweede bestreden beslissing.

2.3. In de eerste bestreden beslissing wordt in eerste instantie gesteld dat de verzoekende partij bij gebrek aan tewerkstelling het verblijfsrecht als werknemer niet kan bekomen en dat hij evenmin bewijst dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling zodat hij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie, zoals vastgesteld in artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt gesteld, in toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat het recht op verblijf ook wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, met name wordt er op gewezen dat de verzoekende partij reeds meerdere malen werd veroordeeld in België voor diverse feiten en wordt besloten dat de veelheid en de opeenvolging ervan een belangrijke indicatie geeft aangaande de neiging tot recidive.

Deze twee determinerende motieven kunnen elk op zich de bestreden beslissing dragen.

De vaststelling dringt zich op dat het middel uitsluitend gericht is tegen het motief dat is afgeleid uit artikel 43 van de vreemdelingenwet. Het andere determinerende motief, met name datgene dat is afgeleid uit het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, wordt door de verzoekende partij volledig ongemoeid gelaten. Nu dit motief onverminderd overeind blijft en op zich de beslissing kan dragen, moet de kritiek van de verzoekende partij op het andere weigeringsmotief worden aangemerkt als gericht tegen een overtollig motief, zodat het desgevallend gegrond bevinden ervan niet kan leiden tot een andere beslissing en de verzoekende partij er dus geen belang bij heeft.

De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat de verwerende partij niet genoegzaam tot de beslissing kon komen om de verzoekende partij het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, nu minstens één van de determinerende weigeringsmotieven onverminderd overeind blijft.

2.4. Het middel is, in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, ongegrond.

2.5. In de mate dat het middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zijnde de tweede bestreden beslissing, beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 28, derde paragraaf van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, daarbij stellend dat deze bepaling niet is omgezet in de vreemdelingenwet.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

Zoals de verwerende partij terecht in haar nota opwerpt is de richtlijn 2004/38/EG omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 2 van deze wet bepaalt namelijk wat volgt:

“Art. 2. Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

De verzoekende partij, in kennis gesteld van deze argumentatie in de nota, brengt geen verdere elementen bij waaruit zou blijken dat daarover anders zou moeten worden gedacht.

Aangezien de aangevoerde schending van de motiveringsplicht onlosmakelijk wordt gekoppeld aan de schending van artikel 28 van de voormelde richtlijn, terwijl de verzoekende partij zich er niet rechtstreeks op kan beroepen, kunnen deze middelonderdelen niet worden aangenomen.

2.6. De middelonderdelen, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, moeten worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS